

[Industriministeren]

Det kan nemlig vise sig at være en billigere løsning for Indskydergarantifonden at yde en aktiv rolle i forbindelse med en afvikling af et institut fremfor først at træde ind, når instituttet er gået konkurs.

Det er ikke hensigten med lovforslaget at garantere alle indskud i pengeinstitutter. Lovens udgangspunkt ændres ikke med forslaget. Det er stadig formålet at sikre indskyderne bedst muligt. Fonden vil dog med forslaget være afskåret fra at tilføre midler til sikring af selskabskapitalen og efterstillet kapitalindskud. Selskabskapital og efterstillet kapitalindskud er i sagens natur risikovillig kapital.

Når Finanstilsynet har inddraget et instituts tilladelse til at drive virksomhed, kan instituttet rette henvendelse til fonden. Forud for inddragelsen har der normalt været foretaget forskning på at rekonstruere instituttet. Fonden vil inden for en kort tidsfrist skulle afgøre, om den ønsker at deltage i afviklingen af instituttet eller at holde sig udenfor. Hvis fonden ikke ønsker at indgå i afviklingen, vil det formentlig have den virkning, at instituttet går konkurs. Pengeinstitutter skal således stadig væk kunne gå konkurs.

Fondens deltagelse er betinget af, at løsningen ikke skønnes at være dyrere for fonden end en konkurs. Fondens deltagelse forudsætter, at det pågældende institut ophører med at eksistere. Det må derfor ofte komme til at bero på et samlet skøn for fondens ledelse, hvilken løsning der i en konkret situation skal vælges. For at sikre, at andre interessenter også kan inddrages, er der med lovforslaget også åbnet mulighed for, at fonden kan indgå i en samlet løsning med andre.

Det er ikke med den foreslåede lovændring fundet nødvendigt at øge fondens formue og beholdning af likvide midler.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Industriministeren (Trøjborg):

Hermed har jeg den ære for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v.

(Lovforslag nr. L 37).

Formålet med lovforslaget er for det første at gennemføre Rådets direktiv af 21. december 1992 om overvågning af og kontrol med kreditinstitutters store engagementer (92/121/EØF). Direktivet er et led i bestræbelserne på at harmonisere banklovgivningen inden for EF, herunder kravene til pengeinstitutternes solvens og risikospredning.

Dernæst indebærer lovforslaget et forbud mod, at pengeinstitutter tilbyder lånefinansiering ved tegning af supplerende kapital.

Med hensyn til kreditinstitutters store engagementer er det hensigten at sikre, at kreditinstitutternes engagementer har en vis risikospredning.

Såfremt et kreditinstituts engagementer i al for høj grad er koncentreret på en enkelt kunde eller en enkelt gruppe af indbyrdes forbundne kunder, kan der opstå risiko for store tab, som kan være til skade for kreditinstituttets solvens.

Ifølge den gældende bank- og sparekasselov må et pengeinstituts engagement med en enkelt kunde ikke overstige 35 pct. af kernekapital og opskrivningshenlæggelser. Denne grænse kan forhøjes til 50 pct., hvis to tredjedele af pengeinstituttets bestyrelse beslutter dette. Med lovforslaget nedsættes engagementsgrænsen til 25 pct. Omvendt udvides beregningsgrundlaget til den ansvarlige kapital, hvilket indebærer, at værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud fremover indgår i beregningsgrundlaget.

Det foreslås, at der foretages en gradvis nedtrapning af engagementsgrænsen til 25 pct., og at reglerne om indberetning af store engagementer til Finanstilsynet ændres.

Endelig gennemføres direktivets regel om, at det samlede beløb af et pengeinstituts engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, ikke må overstige 800 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital.

Forslaget indebærer ved overgangsperiodens udløb den 31. december 2001 en skærpeelse i forhold til de nugældende regler. Forslaget indebærer i overgangsperioden en lempelse af reglerne fortrinsvis for de pengeinstitutter, der har en stor andel af supplerende kapital. Overgangsperioden giver pengeinstitutterne tilstrækkelig mulighed for at tilpasse kapitalgrundlaget til de nye regler.